

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: O. S.
st. příslušnost X
trvale bytem X

zastoupena JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10
proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2021, č.j. CPR-18097-2/ČJ-2021-930310-V230

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2021, č.j. CPR-18097-2/ČJ-2021-930310-V230, s e z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná j e p o v i n n a uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4114 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Petra Novotného, advokáta Archangelská 1, 100 00 Praha 10.
- II. Žalované se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2021, č.j. CPR-18097-2/ČJ-2021-930310-V230 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 18. 5. 2021, č.j. KRPZ-42852-26/ČJ-2021-150026-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a současně podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 2 let. Počátek doby, po kterou nelze umožnit žalobkyni vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Ve smyslu ustanovení § 179 ZPC bylo stanoveno, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování a žalobkyni byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 10 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná vyložila, že citované ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 ZPC bylo aplikováno na základě zjištění, že žalobkyně na území ČR opakovaně porušovala právní předpis, neboť nerespektovala prvostupňové rozhodnutí ze dne 12. 3. 2020, jímž jí bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 10 měsíců.
4. Žalovaná dále shrnula obsah odvolání a uvedla, že přezkoumala prvostupňové rozhodnutí v rozsahu požadovaném správním řádem, přičemž vycházela z podkladů založených ve správním spisu.
5. V první řadě žalovaná uvedla, že bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobkyně dopustila vytýkaného protiprávního jednání, pro něž bylo zahájeno správní řízení. Pokud žalobkyně namítala, že v době pobytové kontroly se žalobkyně nevěnovala žádné pracovní činnosti, pak žalovaná shrnula poznatky ze správního spisu a uzavřela, že žalobkyně přicestovala do ČR dne 18. 9. 2020 do podniku v Bučovicích ode dne 25. 9. 2020 do dne 4. 5. 2021 (datum konání pobytové kontroly) pracovala nepřetržitě. Žalobkyně tedy byla v podniku zaměstnána a kontrolována při pracovní činnosti.
6. Stran námitky, že si žalobkyně nebyla vědoma nelegálního výkonu práce, žalovaná odkázala na vztah žalobkyně a jejího zmocněnce, jemuž byly doručovány písemnosti ve správním řízení. Jak vyplynulo ze spisového materiálu, žalobkyně se zajímala o průběh řízení pouze okrajově. Nyní tedy nemůže namítat, že o ukončení svého pobytu

na území ČR nevěděla. K námitce, že měla žalobkyně uzavřenou pracovní smlouvu s firmou Pachomy, s.r.o. žalovaná uvedla, že žalobkyni bylo dobře známo, že nemůže pracovat na území ČR bez jakéhokoli povolení.

7. K namítané nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaná uvedla, že prvostupňový orgán hodnotil zásah do jejího soukromého a rodinného života, přičemž nedospěl k závěru, že by byl nepřiměřený. Žalobkyně tu nemá žádné vazby. Závěry prvostupňového orgánu jsou tedy správné.
8. Dále žalobkyně nesouhlasila se závěrem prvostupňového orgánu o možnosti vycestovat do své domovské vlasti na Ukrajinu. Prvostupňový orgán si nevyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra z důvodu, že žalobkyně neuvedla v rámci správního řízení o vyhoštění žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena skutečnému nebezpečí podle ustanovení § 179 ZPC. Zmíněný konflikt na Ukrajině rozhodně nepostihuje celou Ukrajinu, ale jen jihovýchodní oblasti (Doněcká, Luhanská oblast a Krym). Sama žalobkyně přitom do protokolu prohlásila, že jí nejsou známy žádné překážky, které by jí bránily v návratu na Ukrajinu, a nebude tam ničím ohrožena. Její aktuální tvrzení jsou v rozporu nejen s jejím předchozím stanoviskem, ale také s objektivní situací na Ukrajině.
9. Dále žalovaná odkázala na ustanovení § 179 odst. 1, 2 ZPC a uvedla, že nenalezla žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobkyni hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Nebyly tedy shledány žádné důvody ve smyslu ustanovení § 179 ZPC, které by znemožňovaly její vycestování na Ukrajinu.

III. Žaloba

10. Žalobkyně spatřuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí v tom, že správní orgány v rámci vedeného řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí jednak porušily § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí (§ 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů).
11. Žalobkyně odůvodňuje svá tvrzení následovně. V první řadě poukázala na skutečnost, že v době provádění pobytové kontroly, tj. dne 4. 5. 2021, se žalobkyně nevěnovala žádné výdělečné činnosti. Žalobkyně navíc upozorňuje na fakt, že si nebyla vědoma toho, že by se v době pobytové kontroly na území ČR nacházela nelegálně, když byla naopak subjektivně přesvědčena o tom, že se na území ČR nachází oprávněně.
12. Žalobkyně uvádí, že v rámci předchozího řízení předložila rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hl. město Prahu ze dne 10. 10. 2019, na základě kterého jí bylo vydáno povolení k zaměstnání u zaměstnavatele: PACHOMYY s.r.o., IČ: 05334659, na dobu od 15. 12. 2019 do 13. 3. 2020, druh práce: dělníci v oblasti výstavby budov, s místem výkonu práce: Praha. Žalobkyně poukazuje na skutečnost, že v minulosti měla uzavřenou pracovní smlouvu s firmou PACHOMYY s.r.o.
13. Žalobkyně dále zdůrazňuje, že absolutně nesouhlasí se závěrem správního orgánu o možnosti vycestovat do své domovské vlasti, tj. na Ukrajinu. Důvodem tohoto nesouhlasu je fakt, že v její domovské vlasti na Ukrajině v současné době probíhá

dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt. Žalobkyně je přesvědčena, že tento ozbrojený vnitrostátní konflikt v současnosti nepolevuje na intenzitě, neboť jsou i v posledních dnech neustále hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem.

14. Žalobkyně upozorňuje i na vojenskou konfrontaci Ukrajiny s Ruskou federací v Azovském moři, která proběhla v nedávné minulosti a jejíž důsledky jsou patrné dodnes nárůstem napětí se sousední Ruskou federací, která shromažďuje velké množství vojáků u společné hranice a hrozí přímou vojenskou intervencí na území Ukrajiny. Žalobkyně proto zdůrazňuje, že aktuální vývoj vnitrostátního ozbrojeného konfliktu v její domovské zemi nepolevuje v poslední době na intenzitě, naopak se hovoří o blížící se otevřené válce s Ruskou federací.
15. Z Informací OAMP jednoznačně vyplývá, že situace v oblasti Krymu a na celém východě Ukrajiny je neustále velmi špatná, neboť incidenty se soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Převážně na tomto území se rebelové samozvaných republik Doněcké a Luhanské dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny včetně mučení nebo mimosoudních poprav. Je tak zcela jisté, že se po několika letech konfliktu v samozvaných republikách vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo, a to v rámci celé Ukrajiny.
16. Žalobkyně je proto přesvědčena o nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a proto navrhla jeho zrušení a vrácení žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

17. Ve svém vyjádření ze dne 30. 12. 2021 žalovaná uvedla, že je přesvědčena o zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Vypořádala se v něm podrobně i s otázkou přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. v návaznosti na ustanovení § 174a citovaného zákona. Délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí. Od správního vyhoštění nelze v daném případě upustit, a proto jde o přiměřené opatření. Proto navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
19. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Ze **správního spisu** žalované a prvostupňového orgánu vyplývá, že žalobkyně byla dne 4. 5. 2021 zjištěna při mimořádné pobytové kontrole ve společnosti LIGNIS s.r.o., se sídlem Koryčany č. p. 156, přičemž se prokázala cestovním pasem Ukrajiny, v němž bylo vyznačeno poslední české vízum typu C s platností od 15. 12. 2019 do 13. 3. 2020

na 90 dnů. Posledním vstupním razítkem do schengenského prostoru bylo dne 18. 9. 2020 (Maďarsko). Žalobkyně nepředložila žádné doklady, které by ji opravňovaly k výkonu práce na území ČR, přičemž vzniklo podezření, že vykonává práci bez povolení k zaměstnání. Dále bylo zjištěno, že se žalobkyně nachází v evidenci nežádoucích osob s platností od 31. 8. 2020 do 21. 9. 2021.

21. Při výslechu dne 5. 5. 2021 uvedla, že pracuje pro mafiána jménem P. M., Ukrajince, přičemž potvrdila datum příjezdu na území ČR s tím, že od té doby neopustila ČR. Ve firmě LIGNIS pracovala ode dne 25. 9. 2020 až do 4. 5. 2021 na broušení a natírání dveří. Myslela si, že může v ČR pobývat na základě cestovního dokladu Ukrajiny i po uplynutí 90 dnů, protože jí to řekl pan M.. Ten ji také mylně informoval, že její řízení o uložení správního vyhoštění vedené v roce 2020 ještě stále probíhá (pozn. soudu: rozhodnutí o odvolání proti prvotnímu uložení správního vyhoštění na dobu 12 měsíců bylo vydáno dne 24. 8. 2020 a bylo přezkoumáno soudem rozsudkem zdejšího soudu ze dne 6. 11. 2020, č. j. 33 A 53/2020-22, který nabyl právní moci dne 16. 11. 2020). O uložení správního vyhoštění v roce 2020 tedy nic nevěděla. Stran vycestování na Ukrajinu uvedla, že tam žije její rodina a nic jí ve vycestování nebrání, tedy žádné závažné důvody kromě ekonomického dopadu.
22. Ve spisu je založeno potvrzení Úřadu práce ČR, s připojeným rozhodnutím ÚP ČR, krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 14. 5. 2021, podle něhož se žalobkyni vydává povolení k zaměstnání pro zaměstnavatele PACHOMYY s.r.o. na druh výkonu práce „dělník v oblasti výstavby a údržby budovy“ na dobu od 1. 2. 2021 do 30. 4. 2021. Poté bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 18. 5. 2021 (vypraveno dne 19. 5. 2021).
23. V odvolání ze dne 29. 5. 2021 proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně opět poukázala na vnitrostátní konflikt na Ukrajině s tím, že zasahuje značně civilní obyvatelstvo. Následně bylo až dne 14. 12. 2021 vydáno napadené rozhodnutí o odvolání.
24. Žaloba je zčásti důvodná.
25. Krajský soud nejprve považuje za vhodné shrnout relevantní právní úpravu. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 ZPC platí, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
26. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 platí, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*

27. Krajský soud se nejprve zabýval poměrně kusou argumentací žalobkyně směřující proti důvodům pro uložení správního vyhoštění dle citovaných ustanovení ZPC. Pokud žalobkyně namítá, že v okamžiku provedení pobytové kontroly nekonala žádnou práci, neodpovídá toto tvrzení obsahu správního spisu. Úřední záznam ze dne 4. 5. 2021 jasně uvádí, že žalobkyně byla kontrolována při výkonu pracovní činnosti, a totéž pak sama potvrdila při výslechu. Tato námitka je tedy zjevně nepodložená a nedůvodná.
28. Co se týká další námitky žalobkyně týkající se vědomosti o nelegálnosti jejího pobytu na území ČR, jde rovněž o zcela nepřesvědčivou námitku. V první řadě krajský soud upozorňuje, že správní vyhoštění není podmíněno prokázáním subjektivního faktoru, tedy zavinění cizince, ale je založeno na přičtení objektivně prokázaných skutečností cizinci, jehož se týkají. Samotná vědomost žalobkyně o nelegálnosti jejího pobytu není rozhodující. Pokud tomu tak skutečně bylo, pak lze nevědomost o ilegalitě pobytu přičítat pouze a jedině nezájmu žalobkyně o řízení, která s ní byla vedena, příp. nedostatečných kontaktech žalobkyně a jejího zástupce. Ani tato námitka tedy není důvodná.
29. Skutečnost, že žalobkyně měla uděleno pracovní povolení vydané ÚP ČR, krajskou pobočkou pro hlavní město Prahu v období 15. 12. 2019 do 13. 3. 2020, je z pohledu prokázaného skutkového stavu zcela irelevantní, neboť žalobkyně vykonávala v čase provedení pobytové kontroly prokazatelně práci pro jiného zaměstnavatele (společnost LIGNIS s.r.o.) a také na jiném pracovním místě. Proto se jednalo o výkon práce bez pracovního povolení, o čemž prvostupňový orgán i žalovaná uzavřely zcela správně.
30. Souhrnně vzato krajský soud k námitkám směřujícím proti samotnému uložení správního vyhoštění uvádí, že nejsou důvodné. Následně krajský soud vyhodnotil námitky směřující proti závěru žalované, že vycestování do země původu je pro žalobkyni možné. V tomto ohledu krajský soud shledal pochybení žalované, které spočívá v následujících okolnostech.
31. Je třeba říci, že žalobkyně v průběhu správního řízení namítala ve svém odvolání, že její vycestování na Ukrajinu není možné, přičemž poukazovala na situaci v oblasti jihovýchodní Ukrajiny, kde podle jejího názoru probíhá ozbrojený konflikt s proruskými separatisty, který ohrožuje civilisty. K tomu se také váže argumentace žalované, která se věnovala pouze tomuto konfliktu s tím, že jej nepovažovala za totální. Navíc je třeba dodat, že žalobkyně nepochází z oblasti jihovýchodní Ukrajiny (Doněcká, Luhanská oblast), nýbrž z města Sumy (Sumská oblast). Předně je zapotřebí uvést, že žalovaná si nevyžádala před vydáním prvostupňového rozhodnutí ani před vydáním napadeného rozhodnutí závazné stanovisko Ministerstva vnitra k otázce vycestování.
32. Podle ustanovení § 120a odst. 1 ZPC platí, že policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí podle písm. b) tehdy, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.
33. Podle ustanovení § 179 odst. 1 a 2 ZPC platí, že *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by*

mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

34. Žalovaná zdůvodnila svůj postup ohledně hodnocení důvodů bránících vycestování žalobkyně právě tím, že Ukrajina je na seznamu bezpečných zemí původu, přičemž žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by jí hrozilo skutečné nebezpečí při návratu do země původu.
35. Argumentace žalované v napadeném rozhodnutí sice formálně odpovídá podmínkám stanoveným zákonem, ale pouze prima facie. Podle názoru krajského soudu je třeba zohlednit několik rozhodných okolností, které žalovaná nevzala v potaz. Především žalobkyně ve své žalobě již namítala, že je zapotřebí zohlednit i novou dimenzi konfliktu, a to je postupné stahování ruských vojsk podél ukrajinské východní hranice. Vzhledem k tomu, že žalobkyně pochází ze Sumské oblasti, která se rozkládá na severovýchodě Ukrajiny, je právě tato okolnost klíčová pro posouzení otázky, zda je za stávajících okolností vycestování žalobkyně (presumováno do Sumské oblasti) možné.
36. K tomu se však žalovaná vyjádřila v napadeném rozhodnutí pouze zcela paušálně s tím, že veškeré argumenty se týkaly pouze konfliktu na jihovýchodě Ukrajiny. Krajský soud však nepřehlédl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno teprve dne 14. 12. 2021, přičemž vycházelo z tvrzení žalobkyně, která uvedla při výslechu v prvostupňovém řízení dne 5. 5. 2021. Tam žalobkyně skutečně uvedla, že jí žádné nebezpečí v případě vycestování do země původu nehrozí. Mezi výpovědi žalobkyně v řízení o uložení správního vyhoštění a okamžikem rozhodování žalované tedy vznikl poměrně značný časový odstup, který vzhledem k událostem v dotčeném regionu má nepochybně význam.
37. Žalovaná tedy pochybila, pokud v odvolacím řízení bez dalšího vycházela z tvrzení žalobkyně, která vycházela ze situace více než půl roku staré. Skutkový stav je třeba zjistit ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu bez důvodných pochybností k datu vydání správního rozhodnutí, přičemž správní soud takto zjištěný skutkový stav přezkoumává (§ 75 odst. 1 s.ř.s.)
38. V předmětné věci je nabíledni, že za tuto dobu došlo v ukrajinsko-ruských vztazích k poměrně dynamickému vývoji, který graduje v současné době v podobě shromažďování více než sto tisíc ruských vojáků okolo ukrajinské hranice a zároveň přípravy ukrajinské strany na případnou obranu vlasti. Tyto skutečnosti samozřejmě nebyly zcela zjevné v době vydání prvostupňového rozhodnutí, nicméně v průběhu odvolacího řízení musely být vzaty v potaz. Žalobkyně pochází z pohraniční oblasti s Ruskou federací, a i Sumská oblast je podle stávajících prognóz jednou z eventuálně zasažených oblastí v případě napadení Ukrajiny ruskými silami (<https://zpravy.aktualne.cz/zahranici/ruska-vojska-presouvaji-k-ukrajine-ta-se-pripravuje-na-invaz/r~2753c12a4b8811eca824ac1f6b220ee8/>).
39. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nezohlednila aktuální vývoj situace v zemi původu žalobkyně. Navíc zcela formalisticky vycházela z toho, že Ukrajina (s výjimkou Doněcké, Luhanské oblasti a poloostrova Krym) je zařazena pro účely posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany na seznamu bezpečných zemí původu (vyhl. č. 328/2015 Sb.), a poté z tvrzení žalobkyně, která jsou ve vztahu k datu vydání napadeného rozhodnutí opřena o neaktuální představu žalobkyně o situaci na

Ukrajíně. Za této situace se nepochybně nabízelo žalobkyni v odvolacím řízení znovu vyslechnout. Krajský soud připomíná, že je povinností žalované zkoumat případné důvody znemožňující vycestování cizince nejen k datu vydání rozhodnutí o vyhoštění cizince, ale dokonce i po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (srov. § 120a odst. 2 ZPC).

40. Krajský soud je pak povinen v zásadě vycházet ze skutkového a právního stavu rozhodného k datu vydání napadeného rozhodnutí, tedy v tomto případě k datu 14. 12. 2021. K tomuto datu shledal krajský soud hodnocení žalované stran možnosti vycestování žalobkyně na Ukrajinu jako neaktuální a nedostatečné. Podle názoru krajského soudu v této konkrétní věci mělo být v odvolacím řízení rozhodně vyžádáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra k vycestování žalobkyně, které by představovalo kvalifikovaný podklad pro posouzení důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně zpět na Ukrajinu, příp. měl být proveden aktuální výslech žalobkyně v odvolacím řízení.
41. Pokud žalovaná tyto podklady nezajistila a sama hodnotila bezpečnostní situaci na Ukrajině pouze paušálně a ve vztahu ke konfliktu na jihovýchodě Ukrajiny, zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, jakož i nedostatkem podkladů pro posouzení rozhodných otázek [§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.].

VII. Závěr a náklady řízení

42. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitku proti posouzení důvodu znemožňujících vycestování jako důvodnou a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení (výrok I.).
43. V této souvislosti krajský soud žalované ukládá, aby v navazujícím řízení v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou opětovně a v kontextu individuálních okolností případu posoudila otázku důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně, a to podle závazného právního názoru soudu obsaženého v tomto rozsudku. Zároveň krajský soud neshledal jako nezbytné zrušení příslušné části výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť vytýkané vady lze podle jeho přesvědčení napravit v samotném odvolacím řízení.
44. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobkyně si uplatnila náhradu nákladů právního zastoupení ve výši 8228 Kč, tedy náhradu odměny advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobkyně krajskému soudu rovněž doložil, že je plátcem DPH.
45. S ohledem na skutečnost, že bylo napadené rozhodnutí zrušeno pouze z důvodu nepřezkoumatelnosti posouzení důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně, aniž by žaloba úspěšně zpochybnila, že byly splněny zákonem stanovené podmínky pro

uložení správního vyhoštění, byl úspěch žalobkyně ve věci pouze částečný. Z toho důvodu byla žalobkyni krajským soudem přiznána náhrada pouze poloviny výše vzniklých nákladů na právní zastoupení. Celkem je tedy žalovaná povinna žalobkyni na nákladech řízení nahradit částku 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí. Žalované ani v případě polovičního úspěchu ve věci nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. února 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce